

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 16 grudnia 2010 r.*

W sprawie C-362/09 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości,
wniesione w dniu 7 września 2009 r.,

Athinaïki Techniki AE, z siedzibą w Atenach (Grecja), reprezentowana przez S. Pappasa, dikigoros,

strona skarżąca,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez D. Triantafyllou, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

* Język postępowania: francuski.

Athens Resort Casino AE Symmetochon, z siedzibą w Marrousi (Grecja), reprezentowana przez N. Korogiannakisa, dikigoros,

interwient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, D. Šváby, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis i J. Malenovský (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,
sekretarz: A. Calot Escobar,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 2 września 2010 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W odwołaniu Athinaiki Techniki AE (zwana dalej „Athinaiki Techniki” lub „wnoszącą odwołanie”) wnosi o uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 29 czerwca 2009 r. w sprawie T-94/05 Athinaiki Techniki przeciwko Komisji (zwanego dalej „zaskarżonym postanowieniem”), w którym Sąd umorzył postępowanie w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 2 czerwca 2004 r. o umorzeniu postępowania w sprawie złożonej przez wnoszącą odwołanie skargi do Komisji dotyczącej pomocy państwa, która miała zostać przyznana przez Republikę Grecką na rzecz konsorcjum Hyatt Regency w związku z zamówieniem publicznym dotyczącym „Casino Mont Parnès”; ponieważ stała się bezprzedmiotowa (zwanej dalej „zaskarżonym aktem”).

Ramy prawne

- 2 Z motywu 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88] traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1) wynika, że rozporządzenie to kodyfikuje i wzmacnia praktykę w zakresie badania pomocy państwa, ustanowioną przez Komisję zgodnie z orzecznictwem Trybunału.

- 3 Zgodnie z motywem 3 rozporządzenia nr 659/1999:

„Rozporządzenie proceduralne w sprawie stosowania art. [88] traktatu zwiększy przejrzystość i pewność prawną”.

- 4 Zgodnie z motywem 7 rozporządzenia nr 659/1999:

„Termin, w którym Komisja dokonuje zakończenia wstępnego badania zgłoszonej pomocy, powinien zostać określony jako dwa miesiące od otrzymania kompletnego zgłoszenia lub od otrzymania należyście uzasadnionego oświadczenia zainteresowanego państwa członkowskiego, że uznaje ono zgłoszenie za kompletne, ponieważ dodatkowe informacje, o jakie zwróciła się Komisja, nie są dostępne lub już zostały dostarczone; do celów pewności prawnej badanie to powinno zostać zakończone decyzją”.

- 5 Motyw 11 rozporządzenia nr 659/1999 przewiduje:

„W celu zapewnienia zgodności z art. [88] traktatu, w szczególności z obowiązkiem zgłoszenia oraz klauzulą zawieszającą w art. [88] ust. 3, Komisja powinna zbadać wszystkie przypadki pomocy przyznanej bezprawnie; w interesie przejrzystości i pewności prawnej ustanawia się procedury stosowane w takich przypadkach; w sytuacji gdy państwo członkowskie nie zastosowało się do obowiązku zgłoszenia lub klauzuli zawieszającej, Komisja nie będzie związana terminami”.

- 6 Artykuł 4 omawianego rozporządzenia zamieszczony w rozdziale II zatytułowanym „Procedura dotycząca pomocy podlegającej zgłoszeniu” stanowi:

„1. Komisja bada zgłoszenie bezzwłocznie po jego otrzymaniu. Z zastrzeżeniem art. 8 Komisja podejmuje decyzję zgodnie z ust. 2, 3 lub 4.

2. W przypadku gdy Komisja po przeprowadzeniu badania wstępnego stwierdza, że środek będący przedmiotem zgłoszenia nie stanowi pomocy, ustalenie to zostaje stwierdzone w formie decyzji.

3. W przypadku gdy Komisja po przeprowadzeniu badania wstępnego stwierdza, że nie ma żadnych wątpliwości co do zgodności środka będącego przedmiotem zgłoszenia ze wspólnym rynkiem, w stopniu, w jakim mieści się on w zakresie art. [87] ust. 1 traktatu, Komisja podejmuje decyzję, że środek jest zgodny ze wspólnym rynkiem (zwaną dalej »decyzją o niewnoszeniu zastrzeżeń«). W decyzji określone zostaje, który z przewidzianych traktatem wyjątków zastosowano.

4. W przypadku gdy po przeprowadzeniu wstępnego badania Komisja stwierdza, że zaistniały wątpliwości co do zgodności środka będącego przedmiotem zgłoszenia ze wspólnym rynkiem, Komisja podejmuje decyzję o wszczęciu postępowania zgodnie z art. [88] ust. 2 traktatu (zwaną dalej »decyzją o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia [formalnego postępowania wyjaśniającego]«).

[...]”

- 7 Artykuł 7 rozporządzenia nr 659/1999 określa przypadki, w których Komisja wydaje decyzję o zakończeniu formalnej procedury dochodzenia przewidzianej w art. 88 ust. 2 WE.

8 Rozdział III rozporządzenia nr 659/1999 reguluje postępowanie w przedmiocie bezprawnie przyznanej pomocy.

9 Zgodnie z art. 10 ust. 1 tego rozporządzenia:

„W przypadku gdy Komisja posiada informacje pochodzące z niezależnego źródła, dotyczące domniemanej pomocy przyznanej bezprawnie, bada informacje bezzwłocznie”.

10 Artykuł 13 ust. 1 wyżej wymienionego rozporządzenia stanowi:

„Badanie pomocy, która mogła zostać przyznana bezprawnie, skutkuje decyzją na podstawie art. 4 ust. 2, 3 lub 4. W przypadku decyzji o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia postępowanie zostaje zakończone w drodze decyzji, podjętej zgodnie z art. 7. Jeżeli państwo członkowskie nie zastosuje się do nakazu udzielenia informacji, decyzja zostaje podjęta na podstawie dostępnych informacji”.

11 Artykuł 20 zamieszczony w rozdziale VI rozporządzenia nr 659/1999 zatytułowanym „Strony zainteresowane” stanowi:

„1. Każda zainteresowana strona może złożyć uwagi na podstawie art. 6 po decyzji Komisji o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia [formalnego postępowania wyjaśniającego]. Do każdej z zainteresowanych stron, która złożyła takie uwagi, oraz do każdego beneficjenta pomocy indywidualnej zostaje wysłana kopia decyzji podjętej przez Komisję na podstawie art. 7”.

2. Każda z zainteresowanych stron może powiadomić Komisję o jakiegokolwiek domniemanej pomocy przyznanej bezprawnie oraz o jakiegokolwiek domniemanej pomocy świadczonej niezgodnie z przeznaczeniem. W przypadku gdy Komisja uważa, że na podstawie znajdujących się w jej posiadaniu informacji istnieją niewystarczające podstawy do przyjęcia opinii w sprawie, informuje o tym zainteresowaną stronę. W przypadku gdy Komisja podejmuje decyzję w sprawie dotyczącej przedmiotu dostarczonej informacji, przesyła kopię tej decyzji zainteresowanej stronie.

3. Na wniosek każda z zainteresowanych stron otrzymuje kopię jakiegokolwiek decyzji podjętej na podstawie art. 4 i 7, 10 ust. 3 i art. 11”.

¹² Zgodnie z art. 25 rozporządzenia nr 659/1999:

„Decyzje podjęte na podstawie przepisów rozdziałów II, III, IV, V i VII skierowane są do zainteresowanych państw członkowskich. [...]”.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

¹³ Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione przez Sąd w następujący sposób:

„⁴ W październiku 2001 r. władze greckie wszczęły procedurę udzielenia zamówienia publicznego w celu sprzedaży 49% kapitału kasyna Mont Parnès. Do procedury przystąpiło dwóch kandydatów, mianowicie konsorcjum Casino Attikis i Hyatt Consortium. W wyniku przeprowadzenia procedury, rzekomo nieprawidłowej, zamówienie zostało udzielone Hyatt Consortium.

- 5 Członek konsorcjum Casino Attikis, spółka Egnatia SA, w prawa której wstąpiła wskutek połączenia spółka Athinaiki Techniki, złożyła [...] do Komisji [...] skargę dotyczącą pomocy państwa rzekomo udzielonej Hyatt Consortium w ramach tejże procedury. Złożenie skargi do Komisji spowodowało wymianę korespondencji pomiędzy Komisją a skarżącą, a także wezwania Komisji do przekazania jej dodatkowych informacji.

- 6 W dniu 2 grudnia 2004 r. Komisja wystosowała do skarżącej pismo (zwane dalej »spornym pismem«), które zostało sformułowane w sposób następujący:

»Nawiązuję do Państwa pytania zadanego podczas rozmowy telefonicznej w celu potwierdzenia, czy Komisja kontynuuje dochodzenie we wspomnianej powyżej sprawie, czy też postępowanie w tej sprawie zostało umorzone.

Pismem z dnia 16 września 2003 r. Komisja poinformowała Państwa, że na podstawie dostępnych jej informacji nie ma wystarczających powodów, by kontynuować badanie tej sprawy (na podstawie [art.] 20 [rozporządzenia nr 659/1999]).

Ze względu na brak dodatkowych informacji uzasadniających kontynuowanie dochodzenia Komisja umorzyła postępowanie administracyjne w sprawie w dniu 2 czerwca 2004 r.«”.

Pierwsze postępowanie przed Sądem

- 14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 lutego 2005 r. Athinaiki Techniki wniosła skargę o stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu, o którym została poinformowana w spornym piśmie.
- 15 Odrębnym pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 21 kwietnia 2005 r. Komisja podniosła na podstawie art. 114 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem zarzut niedopuszczalności.
- 16 Postanowieniem z dnia 26 września 2006 r. w sprawie T-94/05 Athinaiki Techniki przeciwko Komisji Sąd orzekł o niedopuszczalności skargi. Sąd uznał co do zasady, że umarzając postępowanie w sprawie skierowanej do siebie skargi, Komisja nie przyjęła ostatecznego stanowiska w sprawie kwalifikacji środka będącego przedmiotem skargi do Komisji i jego zgodności ze wspólnym rynkiem, z tym skutkiem, że sporne pismo nie stanowiło decyzji podlegającej zaskarżeniu w trybie art. 230 WE.
- 17 W dniu 18 grudnia 2006 r. Athinaiki Techniki wniosła w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości odwołanie od tego postanowienia.
- 18 Trybunał orzekł w przedmiocie odwołania w wyroku z dnia 17 lipca 2008 r. w sprawie C-521/06 P Athinaiki Techniki przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-5829.

Wyrok w sprawie Athinaiki Techniki przeciwko Komisji

- 19 Mocą tego wyroku Trybunał uchylił ww. postanowienie w sprawie Athinaiki Techniki przeciwko Komisji, oddalił zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję i odesłał sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd, zastrzegając, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
- 20 Trybunał najpierw sprecyzował charakter aktów wydanych po zakończeniu wstępnego etapu postępowania wyjaśniającego w sprawie pomocy państwa.
- 21 Trybunał przypomniał w tym względzie w pierwszej kolejności, że w ramach postępowań kontrolnych w sprawie pomocy państwa należy wyróżnić dwa etapy: po pierwsze, wstępny etap postępowania wyjaśniającego, który ma na celu wyłącznie umożliwienie Komisji sformułowania pierwszej opinii na temat częściowej lub całkowitej zgodności danej pomocy ze wspólnym rynkiem, a po drugie, właściwe postępowanie wyjaśniające, mające na celu umożliwienie Komisji uzyskania pełnych informacji dotyczących wszystkich danych w sprawie; przeprowadzenie drugiego etapu postępowania jest niezbędne, w sytuacji gdy Komisja napotyka na poważne trudności w ocenie, czy pomoc jest zgodna ze wspólnym rynkiem (pkt 33, 34).
- 22 Trybunał wskazał, że tylko w ramach tego drugiego etapu traktat WE nakłada na Komisję obowiązek wezwania zainteresowanych stron do przedstawienia uwag, a zatem gdy Komisja wyda po przeprowadzeniu pierwszego etapu inną decyzję niż decyzję o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, zainteresowane strony mają prawo jej zaskarżenia w celu wyegzekwowania poszanowania tych gwarancji proceduralnych (pkt 35, 36).
- 23 Trybunał wskazał ponadto, że rozporządzenie nr 659/1999 przyznaje wspomnianym zainteresowanym stronom prawo do zainicjowania etapu badania wstępnego poprzez

przekazanie Komisji informacji dotyczących pomocy, która miała zostać przyznana bezprawnie, i że nakłada na Komisję obowiązek bezzwłocznego zbadania ewentualnego istnienia pomocy i jej zgodności ze wspólnym rynkiem. Zainteresowani, którzy nie mogą powoływać się na prawo do obrony w toku tego postępowania, mają jednak prawo do włączenia się do tego postępowania w zakresie właściwym podyktowanym okolicznościami danego przypadku, co oznacza, że jeśli Komisja informuje zainteresowane strony zgodnie z art. 20 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 659/1999, iż nie ma wystarczających podstaw, by wydać rozstrzygnięcie w sprawie, jest ona również zobowiązana umożliwić zainteresowanym stronom przedstawienie jej w rozsądnym terminie dodatkowych uwag (pkt 37–39).

24 Trybunał kontynuował swe rozumowanie w następujący sposób:

„40 Po przedstawieniu tych uwag lub po upływie rozsądnego terminu art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 zobowiązuje Komisję do zamknięcia etapu badania wstępnego poprzez wydanie decyzji na podstawie art. 4 ust. 2, 3 lub 4 tego rozporządzenia, to znaczy decyzji stwierdzającej, że pomoc nie występuje, decyzji o niewnoszeniu zastrzeżeń lub decyzji w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego. Tak więc Komisja nie ma prawa przedłużać czasu trwania stanu bezczynności na etapie badania wstępnego. W odpowiednim momencie Komisja powinna albo wszcząć kolejny etap postępowania, albo umorzyć postępowanie w sprawie, wydając stosowną decyzję (zob. w ramach postępowania w zakresie konkurencji wyrok z dnia 18 marca 1997 r. w sprawie C-282/95 P Guérin automobiles przeciwko Komisji, Rec. s. I-1503, pkt 36). Zgodnie z art. 20 ust. 2 zdanie trzecie rozporządzenia nr 659/1999, w wypadku gdy Komisja wydaje taką decyzję na podstawie informacji przekazanych przez zainteresowaną stronę, przesyła jej kopię tej decyzji.

41 W tym kontekście należy zaznaczyć, że Komisja może wydać jedną z wyżej wymienionych decyzji przewidzianych w art. 4 rozporządzenia nr 659/1999, nie wskazując jednak, że jest to decyzja wydana na podstawie tego przepisu”.

- 25 Trybunał przypomniał w tym względzie, że zgodnie z orzecznictwem w zakresie dopuszczalności skarg o stwierdzenie nieważności w celu zaklasyfikowania zaskarżonych aktów należy skupić się na samej istocie tych aktów, jak również na zamiarze ich autorów. Trybunał wskazał, że aktami podlegającymi zaskarżeniu są co do zasady akty, które określają w sposób definitywny stanowisko Komisji po zakończeniu postępowania administracyjnego i które zmierzają do wywołania wiążących skutków prawnych mogących wpływać na interesy skarżącego, bez względu na formę tych aktów, fakt, czy spełniają wymogi formalne, ich tytuł, uzasadnienie lub fakt przywołania przepisów stanowiących ich podstawę prawną (pkt 42–44).
- 26 Trybunał wywiódł stąd, że nie ma znaczenia okoliczność, iż zaskarżony akt nie został określony jako „decyzja” lub że nie zawiera odniesienia do art. 4 ust. 2, 3 lub 4 rozporządzenia nr 659/1999, albo też, że Komisja, naruszając art. 25 wspomnianego rozporządzenia, nie notyfikowała aktu zainteresowanemu państwu członkowskiemu.
- 27 Trybunał badał następnie, czy Sąd miał prawo uznać, że decyzja o umorzeniu postępowania nie stanowiła aktu podlegającego zaskarżeniu. Uznał on w tym zakresie, co następuje:

„52 Z istoty [zaskarżonego aktu] oraz z zamiaru Komisji wynika, że Komisja postanowiła w ten sposób zakończyć wstępne postępowanie wyjaśniające zainicjowane przez Athinaiki Techniki. Wydając ten akt, Komisja stwierdziła, że wszczęte dochodzenie nie pozwoliło ustalić istnienia pomocy w rozumieniu art. 87 WE, i odmówiła w dorozumiany sposób wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE (zob. podobnie [...] wyrok [z dnia 2 kwietnia 1998 r.] w sprawie [C-367/95 P] Komisja przeciwko Sytraval i Brink's France, [Rec. s. I-1719] pkt 47).

- 53 Z orzecznictwa przytoczonego w pkt 36 niniejszego wyroku wynika ponadto, że w takiej sytuacji osoby, na których rzecz ustanowiono gwarancje proceduralne przewidziane w tym przepisie, mogą wyegzekwować ich poszanowanie jedynie wtedy, gdy mają one możliwość zaskarżenia tej decyzji do sądu wspólnotowego zgodnie z art. 230 akapit czwarty WE. Zasada ta znajduje zastosowanie zarówno w wypadku, gdy decyzja zostaje wydana z tego względu, że Komisja uważa, iż pomoc jest zgodna ze wspólnym rynkiem, jak i w wypadku gdy Komisja uważa, że należy wykluczyć samo istnienie pomocy.
- 54 Nie można uznać zaskarżonego aktu za akt wstępny lub przygotowawczy, ponieważ w ramach wszczętego postępowania administracyjnego nie zostanie po nim wydany żaden inny akt, który mógłby stanowić przedmiot skargi o stwierdzenie nieważności (zob. podobnie w szczególności [...] wyrok [z dnia 16 czerwca 1994 r.] w sprawie SFEI i in. przeciwko Komisji, [Rec. s. I-2681], pkt 28).
- 55 Wbrew temu, co orzekł Sąd, nie ma w tym względzie znaczenia okoliczność, że zainteresowana strona mogłaby jeszcze przekazać Komisji dodatkowe informacje, które mogą zmusić Komisję do zrewidowania swojego stanowiska w sprawie omawianego środka państwowego.

[...]

- 57 Jeśli zainteresowana strona przekazuje dodatkowe informacje po umorzeniu postępowania, Komisja może być zobowiązana, stosownie do okoliczności, do otwarcia nowego postępowania administracyjnego. Natomiast wspomniane informacje nie mają wpływu na fakt, iż pierwsze wstępne postępowanie wyjaśniające jest już zamknięte.

58 [...] wbrew temu, co Sąd orzekł w pkt 29 zaskarżonego postanowienia, Komisja zajęła ostateczne stanowisko w sprawie wniosku [wnoszącej odwołanie] zmierzającego do stwierdzenia naruszenia art. 87 WE i 88 WE.

[...]

60 [...] Należy więc uznać zaskarżony akt za decyzję w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 659/1999 rozpatrywanego w związku z art. 13 ust. 1 i art. 20 ust. 2 zdanie trzecie tego rozporządzenia.

61 Ponieważ ten akt uniemożliwił [wnoszącej odwołanie] przedstawienie uwag w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego, o którym mowa w art. 88 ust. 2 WE, wywołał on wiążące skutki prawne mogące naruszać interesy tej spółki.

62 Zaskarżony akt stanowi więc akt zaskarżalny w rozumieniu art. 230 WE”.

28 Na podstawie tego rozumowania Trybunał stwierdził, że Sąd naruszył prawo, uznając, iż wnosząca odwołanie wniosła skargę o stwierdzenie nieważności aktu, który nie wywołuje skutków prawnych, i nie może być zatem przedmiotem skargi w trybie art. 230 WE, a w konsekwencji uchylił ww. postanowienie w sprawie Athinaiki Techniki przeciwko Komisji i przekazał sprawę Sądowi do ponownego rozpoznania w celu wydania orzeczenia w przedmiocie podniesionego przez Athinaiki Techniki żądania stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 2 czerwca 2004 r. o umorzeniu postępowania w sprawie złożonej przez nią skargi do Komisji dotyczącej pomocy państwa, którą Republika Grecka jakoby przyznała na rzecz konsorcjum Hyatt Regency w związku z zamówieniem publicznym dotyczącym sprzedaży 49% kapitału kasyna Mont Parnès.

Drugie postępowanie przed Sądem

- 29 Pismem z dnia 2 października 2008 r. Komisja poinformowała Sąd, że w dniu 26 września 2008 r. wystosowała ona do wnoszącej odwołanie pismo następującej treści:

„Nawiązuję do pisma z dnia [2 grudnia 2004 r.], w którym służby DG ds. Konkurencji poinformowały Państwa, że na podstawie informacji, którymi dysponują, nie było wystarczających powodów, by kontynuować badanie wyżej wymienionej sprawy i że ze względu na brak dodatkowych informacji uzasadniających kontynuowanie postępowania wyjaśniającego Komisja umorzyła omawiane postępowanie administracyjne w sprawie.

W świetle [ww.] wyroku [w sprawie AthinaŃki Techniki przeciwko Komisji] służby DG ds. Konkurencji powiadamiają Państwa o wycofaniu tego pisma i o wznowieniu postępowania w wyżej wspomnianej sprawie.

Ponawiamy zatem nasze wcześniejsze żądanie i wzywamy Państwa ponownie do przedstawienia dowodów wskazujących na przyznanie bezprawnej pomocy państwa w ramach sprzedaży kasyna Mont Parnès”.

- 30 Zdaniem Komisji pismo z dnia 26 września 2008 r. oznaczało, że sprawa stała się bezprzedmiotowa i należało postępowanie umorzyć.
- 31 W uwagach z dnia 26 listopada 2008 r., złożonych w odpowiedzi na wniosek Komisji o umorzenie postępowania w sprawie, wnosząca odwołanie zgłosiła swe zastrzeżenia w tym zakresie.

- 32 W tym względie wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty, w których twierdzi, że pismo z dnia 26 września 2008 r. nie stanowi aktu skutkującego wyeliminowaniem zaskarżonego aktu z porządku prawnego, że zaskarżony akt, zamykający badanie wstępne, jest nieodwoławny, że pismo z dnia 26 września 2008 r. miało co do zasady na celu wyłączenie zaskarżonego aktu spod kontroli sądowej oraz że przytoczone pismo naruszało powagę rzeczy osądzonej, która wynika z wyżej wymienionego wyroku w sprawie Athinaiki Techniki przeciwko Komisji.
- 33 W uwagach z dnia 27 listopada 2008 r. Athens Resort Casino AE Symmetochon poinformowało o tym, iż przyłącza się do wniosku Komisji o umorzenie postępowania w sprawie.

Zaskarżone postanowienie

- 34 Sąd orzekł, że należy umorzyć postępowanie w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu z następujących powodów, przedstawionych w pkt 31–37 zaskarżonego postanowienia:

„31 Pozostaje uznać, że pismo Komisji z dnia 26 września 2008 r. dotyczy kwestii proceduralnej, którą należy rozstrzygnąć poza postępowaniem ustnym, zgodnie z art. 114 ust. 3 regulaminu postępowania.

32 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że Trybunał orzekł już w postanowieniu z dnia 18 listopada 1992 r. w sprawie C-222/92 SFEI i in. przeciwko Komisji (pkt 1, 2), iż w przypadku skargi na decyzję o umorzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi dotyczącej zarzucanej pomocy państwa wznowienie wstępnego postępowania wyjaśniającego stanowi cofnięcie decyzji o umorzeniu. Trybunał następnie orzekł, że omawiana skarga stała się bezprzedmiotowa,

i stwierdził, że należało umorzyć postępowanie (ww. postanowienie w sprawie SFEI i in. przeciwko Komisji, pkt 5, 7; zob. także podobnie wyrok Trybunału z dnia 1 lipca 2008 r. w sprawach połączonych C-341/06 P i C-342/06 P Chronopost i La Poste przeciwko UFEX i in., [Zb.Orz. s. I-4777], pkt 3; wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2006 r. w sprawie T-613/97 UFEX i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1531, pkt 8, 11).

- 33 W drugiej kolejności z pkt 52, 54 i 58 [ww.] wyroku [w sprawie Athinaiki Techniki przeciwko Komisji] wynika, że ustalenie dokonane przez Trybunał, zgodnie z którym zaskarżony akt określił w sposób definitywny stanowisko Komisji dotyczące spornego środka, było niezbędne, aby akt ten mógł zostać uznany za zaskarżalny. Po wznowieniu wstępnego postępowania wyjaśniającego i wezwaniu skarżącej do przedstawienia dokumentów na poparcie jej zarzutów nie istnieje już żaden akt określający w sposób definitywny stanowisko Komisji, a zatem zaskarżalny.
- 34 W trzeciej kolejności należy zauważyć, że zaskarżony akt został wydany w wyniku wstępnego postępowania wyjaśniającego i należy interpretować go zgodnie z [ww.] wyrokiem [w sprawie Athinaiki Techniki przeciwko Komisji] bądź jako dorozumianą decyzję stwierdzającą, że rozpatrywany środek nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE, bądź jako dorozumianą decyzję o niewnoszeniu zastrzeżeń. Wobec tego w przypadku stwierdzenia nieważności Komisja byłaby zobowiązana do wznowienia wstępnego postępowania wyjaśniającego oraz – jak stwierdził Trybunał w pkt 40 [ww.] wyroku [w sprawie Athinaiki Techniki przeciwko Komisji] – do formalnego wydania decyzji, o których mowa w art. 4 rozporządzenia nr 659/1999, lub decyzji o umorzeniu postępowania, które stanowiłyby nowy akt zaskarżalny.
- 35 W tych okolicznościach należy uznać, że cofnięcie zaskarżonego aktu wywołuje skutki równoważne ze skutkami wyroku stwierdzającego nieważność tego aktu, ponieważ wznowione w ten sposób wstępne postępowanie wyjaśniające zostanie zakończone jedną z formalnych decyzji określonych w art. 4 rozporządzenia

nr 659/1999 lub decyzją o umorzeniu postępowania. W konsekwencji wyrok, który stwierdzałby nieważność zaskarżonego aktu, nie wywoływałby żadnego dodatkowego skutku prawnego w porównaniu z dokonanym cofnięciem (postanowienie Sądu z dnia 6 grudnia 1999 r. w sprawie T-178/99 Elder przeciwko Komisji, Rec. s. II-3509, pkt 20).

36 Wnosząca odwołanie nie zachowuje zatem żadnego interesu w uzyskaniu stwierdzenia nieważności zaskarżonego aktu (zob. podobnie postanowienia Sądu: z dnia 28 maja 1997 r. w sprawie T-145/95 Proderec przeciwko Komisji, Rec. s. II-823, pkt 27; ww. postanowienie w sprawie Elder przeciwko Komisji, pkt 21).

37 Należy zatem zauważyć, że niniejsza skarga stała się bezprzedmiotowa, a zatem należy umorzyć postępowanie”.

35 Sąd wskazał następnie powody, dla których uznał, że argumenty wnoszącej odwołanie nie podważają tego wniosku.

36 Po pierwsze, w odniesieniu do argumentu wnoszącej odwołanie, zgodnie z którym w spornym piśmie jest mowa o Komisji, podczas gdy pismo z dnia 26 września 2008 r. wspomina o służbach Komisji, Sąd wskazał, że ten argument nie może wpłynąć na kwalifikację drugiego ze wskazanych pism.

37 Po drugie, odnosząc się do argumentu, zgodnie z którym Komisja nie mogła pozostać bezczynna i powinna wszcząć formalne postępowanie wyjaśniające, Sąd wskazał, że wnosząca odwołanie nie przytacza żadnego przepisu prawnego, który zobowiązywałby Komisję po cofnięciu decyzji o umorzeniu postępowania do wszczęcia postępowania innego niż postępowanie, które doprowadziło do wydania tej decyzji.

- 38 Po trzecie, w odniesieniu do twierdzeń wnoszącej odwołanie, że z jednej strony działanie Komisji zmierzało do wyłączenia decyzji o umorzeniu postępowania z kontroli sądowej, a z drugiej strony wezwanie do przedstawienia informacji nie miało znaczenia, Sąd uznał, że nie wynika z nich żaden argument prawny.
- 39 Sąd dodał, iż z dokumentów przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w ramach postępowania przed Sądem nie wynika, jakoby wyjaśniła ona już w postępowaniu administracyjnym, w jaki sposób podważane środki spełniały przesłanki określające istnienie pomocy państwa, w związku z czym wnosząca odwołanie nie może skutecznie podważyć, że dokonane przez Komisję wezwanie do przedstawienia dodatkowych informacji nie stanowiło właściwego działania w okolicznościach niniejszej sprawy.
- 40 Po czwarte, co się tyczy argumentów wnoszącej odwołanie dotyczących powagi rzeczy osądzonej, Sąd zauważył, iż w wyżej wymienionym wyroku w sprawie Athinaiki Techniki przeciwko Komisji Trybunał uchylił ww. postanowienie z dnia w sprawie Athinaiki Techniki przeciwko Komisji, przy czym wspomniany wyrok nie miał wpływu na ważność decyzji o umorzeniu postępowania w przedmiocie skargi do Komisji.

Żądania stron

- 41 W odwołaniu Athinaiki Techniki wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego postanowienia;

— uwzględnienie żądań przedstawionych w pierwszej instancji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

⁴² Komisja wnosi do Trybunału o:

— oddalenie odwołania jako oczywiście bezzasadnego oraz

— obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania.

⁴³ Athens Resort Casino AE Symmetochon wnosi do Trybunału o:

— oddalenie odwołania jako oczywiście bezpodstawnego oraz

— obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

Argumentacja stron

- 44 Wnosząca odwołanie podnosi w jego uzasadnieniu cztery zarzuty.
- 45 W ramach pierwszego zarzutu podnosi ona, że Sąd dokonał błędnej wykładni wcześniejszego orzecznictwa dotyczącego przesłanek zgodności z prawem cofnięcia aktu administracyjnego, zgodnie z którym cofnięcie takiego aktu jest zgodne z prawem pod warunkiem, że cofnięty akt jest niezgodny z prawem, a cofnięcie to nastąpi w rozsądnym terminie. Tymczasem w niniejszej sprawie, po pierwsze, cofnięcie aktu Komisji nastąpiło ponad cztery i pół roku po wydaniu pierwotnej decyzji, czyli nie w rozsądnym terminie. Po drugie, uzasadnienie decyzji o cofnięciu nie odnosi się do niezgodności z prawem decyzji o umorzeniu postępowania, lecz tylko do ww. wyroku w sprawie Athinaiki Techniki przeciwko Komisji. Z uwagi na to, że uzasadnienie decyzji stanowi bezwzględną przesłankę procesową, Sąd powinien był uwzględnić z urzędu jego brak i orzec o niezgodności z prawem decyzji o cofnięciu.
- 46 W ramach zarzutu drugiego wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo, nie rozstrzygając w przedmiocie nadużycia władzy. Podkreśla ona w tym względzie, że jedynym celem cofnięcia aktu może być umożliwienie administracji zapewnienia poszanowania zasady legalności. Uzasadnienie omawianego cofnięcia ograniczało się tymczasem do odwołania się do wyżej wymienionego wyroku w sprawie Athinaiki Techniki przeciwko Komisji, w którym Trybunał nie ustosunkował się do legalności zaskarżonego aktu. Wobec tego Komisja cofnęła ten akt nie w celu przestrzegania zasady legalności, ale aby uniknąć poddania go kontroli sądów wspólnotowych.

- 47 W ramach zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie podnosi, iż Sąd naruszył prawo, uznając, że jedyną konsekwencją stwierdzenia nieważności decyzji o umorzeniu postępowania w sprawie skargi do Komisji jest obowiązek ponownego wszczęcia wstępnego postępowania wyjaśniającego. W konsekwencji w przypadku, w którym Sąd bezpośrednio stwierdziłby naruszenie art. 87 WE, Komisja miałaby obowiązek wyciągnięcia konsekwencji z faktu istnienia pomocy państwa, co zgodnie z art. 88 ust. 2 WE oznaczałoby, że zainteresowane państwo musiałyby znieść lub zmienić pomoc w terminie wyznaczonym przez Komisję.
- 48 W ramach czwartego zarzutu wnosząca odwołanie twierdzi wreszcie, że Sąd naruszył prawo, nie zważając na status powagi rzeczy osądzonej, jaki posiada wyżej wymieniony wyrok w sprawie Athinaiki Techniki przeciwko Komisji. Z pkt 40 tego wyroku wynika bowiem, że Komisja nie może przedłużać w nieskończoność stanu beczynności w ramach postępowania wyjaśniającego w sprawie pomocy państwa. Tymczasem, cofając zaskarżoną decyzję, Komisja powróciła właśnie do stanu sprzed przyjęcia tej decyzji, a Sąd nie kwestionując tego cofnięcia, dopuścił się kolejnego naruszenia prawa. Dlatego nie było dłużej możliwe, by Komisja utrzymywała stan niepewności. Była ona natomiast zobowiązana do wydania decyzji i ewentualnie poddania jej kontroli sądowej.
- 49 Komisja odpowiada, że ogół zarzutów dotyczących cofnięcia zaskarżonego aktu nie dotyczy zaskarżonego postanowienia, ale wyłącznie cofnięcia tego aktu, które nie było przedmiotem sporu przed Sądem. Ponadto część odwołania dotycząca legalności decyzji o cofnięciu zaskarżonego aktu miała charakter nadużycia prawa. Komisja dokonała bowiem cofnięcia zaskarżonego aktu, co odbyło się z korzyścią dla wnoszącej odwołanie i potencjalnie ze szkodą dla jej konkurentki. Wnosząca odwołania nie miała w związku z tym żadnego interesu, by podnosić kwestię terminu cofnięcia aktu, które odbyło się z korzyścią dla niej. To samo odnosi się do argumentu dotyczącego uzasadnienia decyzji o cofnięciu. Argumenty te winny zostać w konsekwencji odrzucone jako oczywiście niedopuszczalne. W każdym razie Komisja twierdzi, że w piśmie z dnia 26 września 2008 r. wskazano wyraźnie, że w związku z wyżej wymienionym wyrokiem w sprawie Athinaiki Techniki przeciwko Komisji dokonała ona

wspomnianego cofnięcia, o którym wnosząca odwołanie wiedziała, skoro była stroną skarżącą w sprawie zakończonej tym wyrokiem.

- 50 Co się tyczy kwestii materialnych, Komisja ustosunkowuje się ogólnie do zarzutów dotyczących nadużycia władzy, jak i do skutków wyżej wymienionego wyroku w sprawie Athinaiki Techniki przeciwko Komisji, ponieważ zarzuty oscylują jej zdaniem wokół twierdzenia, że zamierzała ona wyłącznie uniknąć kontroli sądowej zaskarżonego aktu i powróciła do stanu bezczynności. Twierdzenia te są jednak błędne, ponieważ wszczynając ponownie etap badania wstępnego, badała ona na bieżąco informacje zgromadzone w aktach sprawy.
- 51 Ponadto wnosząca odwołanie nie wskazała powodów, dla których Komisja miała obowiązek wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego. Co więcej, Sąd nie mógł orzec ultra petita. W wyniku cofnięcia zaskarżonego aktu skarga o stwierdzenie nieważności stała się bezprzedmiotowa i wszelkie inne żądania dotyczące sposobu postępowania Komisji nie były objęte żądaniami skargi.
- 52 Athens Resort Casino AE Symmetochon podnosi natomiast, że w braku szczególnych przepisów ogólnymi zasadami regulującymi cofnięcie aktów administracyjnych są zasada legalności i zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań uczestnika postępowania administracyjnego. Niemniej, jako że wnosząca odwołanie od początku podważa legalność zaskarżonego aktu, nie może powoływać się na zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. Ponadto, co się tyczy uzasadnienia aktu, zgodnie z orzecznictwem Trybunału nie jest niezbędne, aby uzasadnienie wypływało z samego aktu, ale może ono zostać wywiedzione w sposób pośredni z obowiązujących przepisów lub z kontekstu danego aktu.
- 53 Ponadto Athens Resort Casino AE Symmetochon jest zdania, po pierwsze, że Komisja nie tylko nie unikała kontroli sądowej, lecz, przeciwnie, wykroczyła „poza” wyżej wymieniony wyrok w sprawie Athinaiki Techniki przeciwko Komisji, jako że

zdecydowała rozpocząć ponownie dochodzenie, licząc się z możliwością odkrycia nowych dowodów, o których istnieniu nie wiedziała. Po drugie, wyłącznie z tego wyroku wynikało, że Komisja nie miała prawa do beczynności i miała obowiązek zakończenia omawianego postępowania w rozsądnym terminie od złożenia skargi, wydając decyzję, a nie powracając do wstępnego postępowania wyjaśniającego, które nie było już dopuszczalne w ramach tego postępowania.

Ocena Trybunału

W przedmiocie dopuszczalności

- 54 Odnosząc się do twierdzenia, że zarzuty dotyczące legalności cofnięcia zaskarżonego aktu są niedopuszczalne, ponieważ dotyczą decyzji o cofnięciu aktu, należy wskazać, że zarzuty te zostały skierowane przeciwko zaskarżonemu postanowieniu, a nie przeciwko decyzji o cofnięciu aktu. Wnosząca odwołanie w swej argumentacji zarzuca Sądowi, że naruszył prawo, uwzględniając cofnięcie zaskarżonego aktu, chociaż to cofnięcie było niezgodne z prawem.
- 55 Ustosunkowując się do argumentu, zgodnie z którym te same zarzuty są niedopuszczalne, ponieważ decyzja o cofnięciu aktu nie była przedmiotem sporu przed Sądem, należy stwierdzić, że z zaskarżonego postanowienia wynika przeciwnie, że zarzuty te zostały podniesione przez wnoszącą odwołanie przed Sądem i że wchodziły w ramy niniejszego sporu. W zaskarżonym postanowieniu Sąd rozstrzygnął bowiem kwestię, czy mocą pisma Komisji z dnia 26 września 2008 r., w którym instytucja ta poinformowała między innymi o cofnięciu zaskarżonego aktu, skarga wniesiona przeciwko temu aktowi stała się bezprzedmiotowa. Poza tym, jak wynika z pkt 23–30

uzasadnienia tego postanowienia, wnosząca odwołanie zakwestionowała przed Sądem legalność cofnięcia, o którym poinformowano we wspomnianym piśmie z dnia 26 września 2008 r.

- 56 Wreszcie nie jest zasadne podtrzymywanie tezy, jakoby wnosząca odwołanie nie miała interesu w kwestionowaniu oceny Sądu w przedmiocie legalności cofnięcia zaskarżonego aktu, skoro interes ten był bezpośrednio zależny od odpowiedzi na pytanie, czy skarga na zaskarżony akt była lub stała się bezprzedmiotowa, które to pytanie stanowi przedmiot niniejszego sporu.
- 57 Wynika stąd, że zarzuty podniesione w odwołaniu są w całości dopuszczalne.

Co do istoty

- 58 W ramach zarzutów pierwszego, drugiego i czwartego wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że naruszył prawo, orzekając, że należało umorzyć postępowanie w sprawie skargi, ponieważ decyzja Komisji z dnia 26 września 2008 r. stanowiła cofnięcie zaskarżonego aktu, podczas gdy cofnięcie to było sprzeczne z prawem.
- 59 Tytułem wstępu należy wskazać, że twierdząc w tym zakresie, iż cofnięcie zaskarżonego aktu nie nastąpiło w rozsądnym terminie, skarżąca oparła się na orzecznictwie w zakresie cofnięcia z mocą wsteczną niezgodnego z prawem aktu administracyjnego przyznającego prawa podmiotowe (zob. wyroki: z dnia 9 marca 1978 r. w sprawie 54/77 Herpels przeciwko Komisji, Rec. s. 585, pkt 38; z dnia 3 marca 1982 r. w sprawie 14/81 Alpha Steel przeciwko Komisji, Rec. s. 749, pkt 10; z dnia 26 lutego 1987 r. w sprawie 15/85 Consorzio Cooperative d'Abruzzo przeciwko Komisji, Rec. s. 1005,

pkt 12; z dnia 17 kwietnia 1997 r. w sprawie C-90/95 P de Compte przeciwko Parlamentowi, Rec. s. I-1999, pkt 35).

- 60 Jednakże bezsprzeczne jest, że zaskarżony akt nie tworzy po stronie wnoszącej odwołanie praw podmiotowych, lecz jest dla niej niekorzystny. W związku z tym przytoczone w punkcie powyżej orzecznictwo nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie.
- 61 Stwierdziwszy powyższe, należy wskazać, że w niniejszej sprawie Komisja poinformowała wnoszącą odwołanie w piśmie z dnia 26 września 2008 r., że w następstwie wyżej wymienionego wyroku w sprawie Athinaiki Techniki przeciwko Komisji cofnęła sporne pismo, wznowiła wstępne postępowanie wyjaśniające, ponawiając jednocześnie wezwanie wnoszącej odwołanie do złożenia jej dowodów, które mogłyby wykazać fakt przyznania pomocy państwa, oraz że dokonała ona cofnięcia zaskarżonego aktu.
- 62 W wyżej wymienionym wyroku w sprawie Athinaiki Techniki przeciwko Komisji Trybunał przypomniał, jakie obowiązki spoczywają na Komisji, w przypadku gdy zainteresowany zainicjuje na podstawie art. 10 ust. 1 i art. 20 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 659/1999 etap badania wstępnego przewidziany w art. 88 ust. 3 WE.
- 63 Trybunał uznał w ten sposób, że art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 nakłada na Komisję w przypadku złożenia przez zainteresowanych dodatkowych informacji lub upływu rozsądnego terminu obowiązek zamknięcia etapu badania wstępnego poprzez wydanie decyzji na podstawie art. 4 ust. 2, 3 lub 4 tego rozporządzenia, mianowicie decyzji stwierdzającej, że pomoc nie występuje, decyzji o niewnoszeniu zastrzeżeń lub decyzji w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego (zob. ww. wyrok w sprawie Athinaiki Techniki przeciwko Komisji, pkt 40).

- 64 Tak więc Komisja nie ma prawa przedłużać w nieskończoność trwania stanu bezczynności na etapie badania wstępnego. W odpowiednim momencie Komisja powinna albo wszcząć kolejny etap postępowania, albo umorzyć postępowanie w sprawie, wydając stosowną decyzję, a jeżeli Komisja wyda taką decyzję w następstwie przekazania informacji przez zainteresowaną stronę, wysyła jej kopię tej decyzji (zob. ww. wyrok w sprawie Athinaiki Techniki przeciwko Komisji, pkt 40).
- 65 W niniejszej sprawie Trybunał orzekł, że Komisja zaskarżonym aktem umorzyła postępowanie administracyjne w sprawie. W akcie tym instytucja ta postanowiła zakończyć wstępne postępowanie wyjaśniające zainicjowane przez wnoszącą odwołanie oraz stwierdziła, że wszczęte dochodzenie nie pozwoliło ustalić istnienia pomocy w rozumieniu art. 87 WE, i odmówiła w dorozumiany sposób wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE (zob. ww. wyrok w sprawie Athinaiki Techniki przeciwko Komisji, pkt 51, 52).
- 66 Trybunał uznał tym samym, że Komisja zajęła ostateczne stanowisko w sprawie wniosku wnoszącej odwołanie zmierzającego do stwierdzenia naruszenia art. 87 WE i 88 WE. Poza tym, ponieważ akt ten uniemożliwił wnoszącej odwołanie przedstawienie uwag w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego, o którym mowa w art. 88 ust. 2 WE, wywołał on wiążące skutki prawne mogące naruszać jej interesy. Zaskarżony akt, zdaniem Trybunału, stanowi więc akt zaskarżalny w rozumieniu art. 230 WE (zob. ww. wyrok w sprawie Athinaiki Techniki przeciwko Komisji, pkt 58, 61, 62).
- 67 Wnosząca odwołanie jako osoba, na której rzecz ustanowiono gwarancje proceduralne przewidziane w art. 88 ust. 2 WE, miała prawo podać w wątpliwość legalność zaskarżonego aktu, który dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie, w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE (zob. podobnie wyrok z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie C-367/95 P Komisja przeciwko Sytraval i Brink's France, Rec. s. I-1719, pkt 41, 48).

W szczególności miała ona prawo poddać kontroli sądu wspólnotowego ocenę dokonaną przez Komisję, zgodnie z którą w świetle dowodów, którymi dysponowała ona w dniu 2 czerwca 2004 r., Komisja mogła zgodnie z prawem umorzyć postępowanie w sprawie złożonej do niej skargi, informując w dorozumiany sposób, iż nie było podstaw do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.

- 68 Gdyby Komisja miała prawo cofnąć akt taki jak zaskarżony w niniejszej sprawie, mogłaby ona przedłużyć w nieskończoność stan beczynności na etapie badania wstępnego w sposób sprzeczny z obowiązkami, które na niej ciążyą na mocy art. 13 ust. 1 i art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 659/1999, unikając wszelkiej kontroli sądowej. Jak stwierdził rzecznik generalny w pkt 101 opinii, wystarczyłoby, aby instytucja ta umorzyła postępowanie w sprawie skargi złożonej do niej przez zainteresowaną stronę, a następnie, po wniesieniu skargi przez tę stronę, cofnęła decyzję o umorzeniu postępowania, aby następnie wznowić etap badania wstępnego i powtarzać tę operację tyle razy, ile jest to konieczne w celu uniknięcia jakiegokolwiek kontroli sądowej jej działań.
- 69 Dopuszczenie takiej możliwości byłoby tym bardziej sprzeczne z zasadą pewności prawa, której umocnienie ma właśnie na celu rozporządzenie nr 659/1999, jak to wynika z motywów 3, 7 i 11 rozporządzenia.
- 70 Mając zatem na względzie wymóg dobrej administracji i pewności prawa oraz zasadę skutecznej ochrony sądowej, należy uznać, po pierwsze, że Komisja może cofnąć decyzję o umorzeniu postępowania w przedmiocie złożonej do niej skargi w sprawie niezgodnej z prawem pomocy państwa jedynie w celu usunięcia niezgodności z prawem, jaką decyzja ta jest obarczona, a po drugie, że nie może ona wskutek takiego cofnięcia decyzji podjąć ponownie postępowanie na poprzednim etapie, dokładnie w momencie, w którym wystąpiła stwierdzona niezgodność z prawem.

- 71 W niniejszej sprawie nie wydaje się, by pismo z dnia 26 września 2008 r. miało na celu usunięcie niezgodności z prawem obarczającej zaskarżony akt. Pismo to nie wskazuje bowiem charakteru niezgodności z prawem, jaką był obarczony zaskarżony akt, co wyłącznie mogłoby uzasadniać jego cofnięcie.
- 72 W piśmie tym Komisja po prostu przekazała do wiadomości wnoszącej odwołanie, że „[w] świetle [ww.] wyroku [w sprawie Athinaïki Techniki przeciwko Komisji] służby DG ds. Konkurencji powiadamią Państwa o wycofaniu tego pisma i o wznowieniu postępowania w wyżej wspomnianej sprawie”. Jest bezsprzeczne, że w tym wyroku Trybunał nie orzekał w przedmiocie zgodności z prawem zaskarżonego aktu, ale wyłącznie w zakresie jego kwalifikacji jako aktu zaskarżalnego, z tym skutkiem, że takie zwykłe odesłanie nie może uzasadniać decyzji o cofnięciu zaskarżonego aktu.
- 73 Poza tym odnosząc się do argumentu Komisji, zgodnie z którym cofnięcie zaskarżonego aktu było konieczne, ponieważ nie został on dostatecznie uzasadniony, należy stwierdzić, że tego rodzaju niezgodność z prawem mogła zostać usunięta poprzez wydanie nowej decyzji o umorzeniu postępowania, a w każdym razie nie uzasadnia wznowienia postępowania na etapie badania wstępnego.
- 74 W świetle ogółu przytoczonych dowodów należy stwierdzić, że Sąd błędnie uznał, iż Komisja miała prawo cofnąć zaskarżony akt w okolicznościach takich jak wynikające z pisma z dnia 26 września 2008 r.
- 75 Wynika stąd, że podniesione przez wnoszącą odwołanie w jego uzasadnieniu zarzuty pierwszy, drugi i czwarty, w których zarzuca ona Sądowi, iż błędnie orzekł, że zaskarżony akt został cofnięty, podczas gdy cofnięcie to było niezgodne z prawem, są zasadne.

- 76 W tych okolicznościach nie ma potrzeby rozpatrywać podniesionego przez wnoszącą odwołanie zarzutu trzeciego.
- 77 Z powyższych rozważań wynika, że należy uwzględnić odwołanie i uchylić zaskarżone postanowienie.

W przedmiocie przekazania sprawy do Sądu

- 78 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości, jeśli odwołanie jest zasadne, Trybunał może, jeśli stan postępowania na to pozwala, wydać orzeczenie ostateczne w sprawie bądź skierować sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd.
- 79 W okolicznościach niniejszej sprawy Trybunał uznał, że nie może wydać orzeczenia w sprawie, ponieważ Sąd nie zbadał istoty skargi wniesionej na zaskarżony akt.
- 80 Sprawę należy zatem przekazać Sądowi w celu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie podniesionego przez wnoszącą odwołanie żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonego aktu.

W przedmiocie kosztów

- ⁸¹ Ze względu na to, iż sprawa zostaje przekazana Sądowi do ponownego rozpoznania, rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów niniejszego postępowania odwoławczego nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

- 1) Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 29 czerwca 2009 r. w sprawie T-94/05 Athinaíki Techniki przeciwko Komisji zostaje uchylone.**

- 2) Sprawa zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.**

- 3) Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

Podpisy